

“T&#c. M&#t tay nó bóp d&#., tay kia dán băng keo b&#t mi&#ng, th&# mà v&#n l&#n ti&#ng ch&# mình h&#n...”

Tôi mới đọc bài viết “S&# h&#n m&#t c&#a báo chí” trên blog của Tr&#ng Duy Nh&#t. Đọc xong, v&#a thán ph&#c v&#a ng&#m ng&#i. Thán ph&#c s&# can đ&#m c&#a tác gi&# và ng&#m ng&#i cho thân ph&#n báo chí Việt Nam.

Tr&#ng Duy Nh&#t kể l&#i m&#t câu nói của m&#t cán b&# tuyên giáo nào đó trong m&#t b&#a nh&#u m&#y năm trước: “Báo chí các c&#u h&#n b&# m&#!” Rồi bình luận tiếp: “T&#c. M&#t tay nó bóp d&#., tay kia dán băng keo b&#t mi&#ng, th&# mà v&#n l&#n ti&#ng ch&# mình h&#n. Đ&#nh vung cho lão m&#t đ&#m, nh&#ng nghĩ l&#i th&#y lão nói đúng ch&# đâu sai. Báo chí ki&#u gì mà ch&# m&#t cú đi&#n tho&#i, m&#t v&#n b&#n mi&#ng đã r&#p t&# b&#t mi&#ng nhau.”

Và ông dặn ch&#ng: “M&#t cái l&#nh mi&#ng t&# văn phòng &#y ban Nhân dân huyện Văn Giang (H&#ng Yên) cũng khi&#n t&#t c&# h&#n 700 tòa báo cầm l&#ng, không dám c&# phóng viên đ&#n đ&#a tin. Khi hai phóng viên của đài tiếng nói Việt Nam (VOV) b&# đánh đ&#p, tr&#n áp d&#a man, b&# c&#ng tay b&#t gi&# nh&# t&#i ph&#m, thu máy &#nh, thu th&# nhà báo, th&# đ&#ng, th&# lu&#t gia... nh&#ng không m&#t tòa báo nào dám lên tiếng, k&# c&# quan ch&# qu&#n của h&#. Và b&#n thân 2 nhà báo b&# đánh cũng không dám công khai lên tiếng.

“Ph&#i đ&#i đúng n&#a tháng sau, tr&#c s&#c ép đ&# đ&#i t&# đ&# lu&#n và s&# m&#ng ch&#i t&# các trang m&#ng l&# trái, VOV mới mi&#n c&#ng đ&#ng vài m&#u tin lên tiếng b&#o v&# phóng viên của mình. Nh&#ng đ&#c vài hôm rồi im b&#ng đ&#n nay. Không còn nghe b&#t c&# m&#t tòa báo nào nh&#c l&#i chuy&#n này n&#a. Câu ch&#i “Đ.M mà! Nhà báo cũng đánh cho ch&#t m&# mà! dĩ” trong v&# tr&#n áp Văn Giang v&#n v&#ng v&#ng mãi nh&# m&#t n&#i ô nh&#c của ngh&# báo.”

Tr&#ng Duy Nh&#t nêu lên nh&#n đ&#nh của m&#t s&# đ&#ng nghi&#p.

Cái hèn và cái kh... c... a gi... i c... m bút Vi... t Nam

Tác Giả: Nguy... n H... ng Qu... c

Chúa Nhật, 01 Tháng 7 Năm 2012 08:59

Ví d... , nhà báo/blogger Phan Văn Tú: “Trong đ... u th... ng nhà báo Vi... t nào hình nh... cũng có m... t cái kéo. Nó t... c... t nó tr... c khi b... ng... i khác c... t”. Hay, nhà báo Đào Tu... n, đ... c gi... i thi... u là m... t “cây bút k... c... u c... a Đ... i Đoàn K... t, nay sang t... Dân Vi... t”: “Nhi... u ng... i c... m bút gi... còn bị k... ch h... n khi hàng ngày ph... i vi... t nh... ng đ... u không gi... ng v... i s... th... t... hàng ngày, dù không tin, nh... ng v... n ph... i vi... t ra m... t đ... u không th... t – m... t cách khéo léo đ... n đ... i trá, đ... thuy... t ph... c ng... i đ... c tin r... ng đó là s... th... t.”

Cu... i cùng, Tr... ng Duy Nh... t k... t lu... n, đ... đi nghi... n l... i nhi... u l... n, trong nhi... u câu khác nhau, trong su... t n... a sau c... a bài vi... t:

“Ch... a bao gi... báo chí l... i s... h... i đ... n v... y. [...] Run s... đ... n đ... i trá. [...] Báo chí ch... a bao gi... nh... t chán, hèn nh... c đ... n v... y. [...] Vi... t Nam, n... u không mù ch... thì ai cũng có th... làm nhà báo đ... c.”

Không ph... i ch... có gi... i làm báo m... i hèn. Các gi... i khác, t... gi... i làm văn, làm th... đ... n gi... i làm âm nh... c cũng hèn. Nh... c sĩ Tô H... i t... nh... n mình là “b... i bút”, là “hèn sĩ”, và, ... tu... i 80, vi... t nguyên c... m... t cu... n sách v... i nhan đ... là H... i ký c... a m... t th... ng hèn.

Tr... c đó, năm 1988, nhà phê bình Ph... m Xuân Nguyên, trong bài “Cái hèn c... a ng... i c... m bút” đăng trên t... p chí Sông H... ng s... 31, cũng nói nhi... u v... nh... ng cái hèn ... y. Ông so sánh gi... i c... m bút Vi... t Nam v... i m... t s... ng... i c... m bút ... Liên Xô cũng nh... ... Vi... t Nam thu... c th... h... tr... c, nh... Nam Cao, ch... ng h... n, và rút ra nh... n đ... nh: Nhà văn Vi... t Nam hèn không ph... i ch... ... vi... c b... cong ngòi bút đ... ph... c v... tuyên truy... n mà còn ... ch... không dám vi... t th... t, dù ch... vi... t cho mình đ... c. Có đ... u k... t lu... n c... a ông không h... n đ... đ... c nhi... u ng... i đ... ng ý: Ng... i c... m bút Vi... t Nam hèn, nh... ng cái hèn ... y ch... y... u “do chính ng... i c... m bút t... o nên cho mình. Mình t... làm hèn mình!”

Nói đ... n cái hèn c... a ng... i c... m bút Vi... t Nam, không th... không nh... đ... n bài “Hãy đ... c l... i ai đ... u cho m... t giai đ... n văn ngh... minh h... a” c... a Nguy... n Minh Châu trên báo Văn ngh... ... Hà N... i năm 1987, m... t bài vi... t đ... c xem là tiêu bi... u cho phong trào đ... i m... i văn h... c t... i Vi... t Nam. Bài vi... t đ... t ra nhi... u v... n đ... , trong đó, m... t trong nh... ng v... n đ... đ... c Nguy... n Minh Châu vi... t m... t cách tâm huy... t và đ... l... i nhi... u ... n t... ng nh... t cho ng... i đ... c chính là v... n đ... cái hèn. Có lúc ng... nh... ông v... a vi... t v... a ngh... n ngào. Gi... ng văn đ... y c... m xúc:

Cái hèn và cái khờ của giới cầm bút Việt Nam

Tác Giả: Nguyễn Hoàng Quốc

Chúa Nhật, 01 Tháng 7 Năm 2012 08:59

“Văn chương gì mà mua tiền viết một câu trung thì phải viết một câu nịnh? Hèn, hèn ch? Nhà văn nể mình tiền trong tâm can ai mà chương thý mình hèn? Cái số nó làm mình hèn. Vì thế mà tôi xưa tôi nay có bao nhiêu nhà văn nhà thơ đã đi ra ngoài ngay trong tác phẩm? Chúng ta viết thi u nhng cây thông đng sông sông. Có một nhà văn đàn anh nâng chén rượu lên giọng a đám đàn em: “Tao còn sông, còn cầm bút đợc đợc n bây giờ là nhữ bi t số!”, nói rồi ngửa mặt lên trời cười rung giọng, nể một tuôn bã chã, gi t đợc xu ng đợc t, gi t đợc vào lòng. Có ngợc i cầm bút đợc lúc số p bợc sang thế giới bên kia vẫn ch a dám th t lên mặt l i nói th t t đợc lòng, không dám viết h i ký th c, vì số đợc liên l y đợc đợc con cái. [...] Sao mà khờ v y?”

Đợc nhng l i t c t i nh v y, th c tình tôi không mua bình luận gì thêm. Ch th y vang vang trong đ u câu h i c a Nguyễn Minh Châu: “Sao mà khờ v y?”

, sao mà khờ đợc n m c nh v y mà ngợc i ta vẫn ch u đợc đợc mãi?